

Než se ozve skřivánek

*Sborníček z posledních literárních a slohových prací
žáků ZŠ J. Š Baara sestavila Mgr. Z. Ditrichová*

Co s tím úkolem...?

**Že jsem báseň napsat měla, docela jsem zapomněla.
Teď tu čumím na papír. Co mám napsat? Copak vím???
Veršovat moc neumím!**

**Poezie pro mne není – krysu nosím na rameni,
pod stromeček od maminky nedostávám žádné šminky,
nemám sukně s volány, nehraju si na dámy.**

**V pokojíku denně znova – binec, že vám dojdou slova!
Kniha tu – a triko tady, rodiče si neví rady.
Pozdě chodím do školy, zapomínám úkoly!**

Zapište si do diářů: jsem královna --- nepořádníků?...

(Martina Lukešová, 9. A)

Nějaké ty perličky – z ledna 2011!...

Prezident bydlí na prašném hradě a má doma státní symboly. Prezident je králem Českých Budějovic. (5. A)

Nejedlá houba je, když se nám nic nemůže – a může. (a nemusí). 6. A)

Brácha je anglický na popkorn. (1.B)

Při čtení věty: „Ota pase tele u lesa.“

Učitel: „Děti, co dělá Ota u lesa?“

Žák: „ Lije kozu!“ (1.B)

„Vyjmenuj dny v týdnu“ :

„Pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, šestek.“ (1. B)

„Děti, kolik hodin má celý den?“

„Listopad.“ (1. B)

Noční horror

**Kniha klapla. A teď spát!
Vtom, když lampa zhasínala,
slyším postel zaskřípat...**

**Já se bojím. Je tu tma! Co teď dělat mám?
Kde mám toho bubáka – takto já se ptám.**

**Už hledám i za záclonou. Že by klobouk ve skříni?
Nebo že bych přece jenom slyšel kroky v předsíni?**

**Pod stolem – či pod postelí – ve skříni se schovává?
Tu se dveře otevřely: „Mně pivo v láhvi zvětrává!“**

**„Tak už dost! A hned pryč s žerty!“, táta stojí na prahu,
„zase bude POZDNÍ PŘÍCHOD! – dostal’s přece výstrahu!“**

**Klika cvakla, dveře práskly, zavládla zas tma,
už je slyšet jenom kroky... tak spát – ať není pohroma...!**

(Cyril Horák, 8. A)

Proč se těším na jaro?

Protože svítí sluníčko, protože kvetou stromy i květiny,
jaro znamená zelené krajiny.

Jaro probouzí zvířata, vznikají nová mlád’ata,
rostliny kvetou a vody tečou.
Jaro je období nového štěstí.

(Le Quang Dat, 7. B)

Jak bylo na Olympiádě z českého jazyka

Nemožné téma slohu: „Naštěstí jsem si to vyžehlila...“ Co s tím? Je to hrozný pocit. Sedíte v lavici, máte před sebou dvoustranu zadání a úkolů, už vám z toho hrabe, a vy pořád nevíte, co tam vlastně napsat!

Většinou se ve Vaší hlavě motá tolik nápadů a myšlenek, že z toho nemůžete ani usnout a nejrady byste si vyrvali mozek z hlavy – ale teď nic.

Celou dobu čučíte na ten papír. Škoda toho papíru! Chudák strom vyrostl a oni ho „vezmou“ a udělaj' z něj papír, na kterej natisknou kdovíco a pak to před vás předloží a chtěj' po vás napsat sloh na téma „Naštěstí jsem si to včas vyžehlil – vyžehlila.“

To je hrůza. Sedíte, koukáte kolem sebe, hlavu máte jak vyždímanou houbu a ke všemu se na vás učitelka kouká, jako by říkala: „Kdy už to konečně napíšeš...?“

Začínám ztrácet nervy. Čas mi v hlavě odtikává jak bomba a já jenom čekám, kdy bouchne. A zase ten pohled! Ta učitelka mě pomalu dohání k šílenství – či co!

Píšu, píšu a píšu. Občas sem někdo vejde a zase odejde a ke všemu si myslí, že to snad nikomu nevádí! Omyl! Mně to vadí! Lidi si sem chodí a zase odcházejí! Už jsem úplně na nervy! Moje nervy jsou jako struny, na které si všichni brnkají, jak se jim zlíbí. Hrůza!

A zas ten učitelčin pohled! Nevím, jestli zrovna tenhle můj sloh má šanci uspět – protože jak se znám, bude tam nehorázná hromada chyb, ze kterých se češtináři musí chytat za hlavu!

Ale aby se neřeklo, tak vám, kdo tohle po mně opravujete, udělám radost. Při téhle práci při Olympiádě z českého jazyka jsem se tolikrát na něco ptala, že ta osoba za učitelským stolem už začala být pomalu alergická jen na mou zvednutou ruku! Tak už jsem se radši na nic nechtěla ptát a dál jsem se užírala svými myšlenkami. Tak doufám, že jsem si to tím svým mlčením naštěstí včas vyžehlila! (Aspoň částečně!) Tak snad vám to stačí, kantore!

(Barbora Uhlířová, 8. A)

Proč se těším na jaro?

Protože nebude zima. Nebudu muset nosit tu protivnou čepici a teplé oblečení. Začnou rozkvétat stromy a květiny. A hlavně – když šlápnu do trávy, nebude tam už sníh a nebudou mě studit nohy.

Budu moci chodit ven i na delší dobu, protože bude déle světlo a protože mě to v zimě tolik nebavilo.

(Dominika Skálová, 7. B)

Naše třída

V této slohové úloze bych vám chtěla představit naši třídu. Jsme neoriginálnější a nebláznivější na celé škole. Každý z nás je úplně jiný, a to je právě nejlepší, protože se vzájemně doplňujeme.

Začala bych Adamem. Už jenom z toho důvodu, že jeho křestní jméno začíná písmenem A. Adam opravdu nedokáže sedět na jednom místě, ale víme o něm, že je velmi spolehlivý. Kdyby mu někdo dovolil, že může i ve škole spát, asi by prospal celé hodiny a vůbec by mu to nevadilo.

Kdyby někdo dobře neznal třeba Kláru, myslel by si o ní, že je to „Barbína“, ale my všichni dobře víme, že to tak není. Klára opravdu nikde nesmí chybět.

Jsme moc rádi, že k nám přišla Pepča. Hned, jak přijde do školy, začne vyprávět různé příběhy, u kterých se všichni nasmějem. Ve volných chvílích začne Pepča tancovat, proto stále tvrdím, že k nám přišla z Madagaskaru.

No – a Davídek, přesněji Petr. Je to prostě třídní šašek. On nevydrží ani chvíli v klidu. Pořád musí něco říkat, nebo dělat, co se nemá.

Barča a Tereška jsou úžasné holky. Mají spoustu nápadů, pořád se mají čemu smát a nikdy se nehádají.

Kubíka, i když mě občas hodně štve, mám moc ráda. Koho by taky neštvalo sedět s pubertálním klukem už skoro rok a půl! Je to s ním fakt někdy k nevydržení!

David, to je velmi hodný a klidný človíček. Vždycky pomůže a nakrmí. Myslím to tak, že nám klidně dá ochutnat kousek svačiny, když máme už hlad.

Daneček pořád otravuje Kláru, ale jinak je to bezva kluk.

A abych nezapomněla na Honzíka! Dřív jsme se úplně nesnášeli, ale teď je to jeden z nejlepších kluků, které znám, i když má věčně nějaké kecy.

Kačka je stále jakoby zamilovaná a my si z toho samozřejmě děláme srandu.

Opravdu mám naši třídu moc ráda. Mohla bych o nás psát věčně. A na něco by mi ani nestačily papíry. Jsem ráda, že jsme byli v tomto školním roce spojeni do jedné třídy. Jsme jako jedna velká rodina.

(Táňa Antoščenko, 8. A)

Těším se na jaro, protože nebudu muset nosit bundu, čepici, zimní boty a rukavice. Těším se na fotbal s klukama. Ale nejvíc se těším, až začneme jezdit na chatu. S rodiči – nebo jen s kamarády.

(Pavel Fedák, 7. B)

Přátelství

Přátelé se mají rádi, jsou to dobří kamarádi.
To se nedá popsat slovy – to mám napsat do úlohy?

Přátelství je štěstí, v nouzi poznáš přítele,
spor se nevyřeší pěstí – to mu oznam vesele.

Přátelství je dar, co nám přítel dal.
Aby bylo veselo- přátelství je od toho!

Rozbít dá se auto, ne přátelské pouto,
přátelé jsou důležití pro život i živobytí.

Ta veselá fotka se do paměti vetká.
Přetvařovat se, to umí (s prominutím) každý vůl,
ale přátelství je potřebné jak sůl.

Pomoc, pochopení, ochota –
- přátelství je kořením života.

(Tereza Folvarská, 8. A)

Těším se na jaro, mám ho nejraději. Konečně bude zase teplo. Žádné odhrabávání sněhu (ale také žádné lyžování!).

Jaro mě baví. Můžu jezdit na kole, posune se čas na letní. A začne se hrát fotbal – na to se také těším. Už se nemůžu dočkat. Konečně nebudu muset nosit zimní čepice a budu chodit na procházky.

(Jaroslav Kaša, 7. B)

Maminka...

**Maminka je vzácná paní, splní ti všechna tvá přání.
Splní přání bez řečí – je to láska člověčí!**

(Klára Kavanová, 8. A)

Myšlenky...

Už jste někdy byli zamilovaní tak, že jste od rána do večera mysleli na tu osobu, a když jste s ní byli, celí jste hořeli a nebyli schopní slova, a když ta osoba odešla, připadali jste si, jako byste už nikdy neměli tu osobu vidět, jako by se vám hlava měla rozskočit na bezpočet malilinkatých kousíčků, jako když zloděj hodí do výlohy šutr a sklo je všude kolem, z očí se vám přestanou řinout šípy lásky snažící se trefit toho druhého, a místo nich vaše oči posmutní a začnou vylučovat proudy slané tekutiny ve velikosti Niagarských vodopádů tekoucí po bílých tvářích, po oblečení ...až tiše dopadnou na zem...

Ten červený balónek rozdělený na bezpočet předsíní, obývacích, kuchyní a wc-éček začne ztrácet kečup (tolik potřebný na špagety a hranolky), barvu, tvar, velikost, život a smysl to vše uvést do opaku? ...Pokud ano, jste chudáci anebo vítězi všemi tak žádané loterie...! Máte o čem přemýšlet...

(Barbora Uhlířová, 8. A)

Ty ztracené rukavičky!

Dnes, 25. 1. roku 2011, nám naše paní učitelka přinesla do hodiny **literární výchovy** ztracenou dětskou rukavičku, kterou našla u nádraží.

A v hodině **literární výchovy** po nás chtěla **slohovou práci** (!) na téma **„Ztracená dětská rukavička!“** Nuže tedy, něco vám o ní povím, ale až v dalším odstavci. (Víte, já to píšu z donucení, kdybych si mohl vybrat, tak teď bych raději četl!) Ale úkol je úkol, a tak tedy k té ztracené rukavici...

Rukavička je palčákovitého typu, její barva je tmavě fialová a na konci dětského palečku je čistě bílá. Velikost odpovídá dítěti ve věku asi šesti let. Bude už nejspíš trochu starší, protože z ní trčí vlákna.

Dítě, které ji ztratilo, je teď nejspíš v autobuse nebo ve vlaku a smutně hledá svou ztracenou rukavici. Možná ji zítra najde, protože paní učitelka říkala, že rukavičku odevzdá do „Ztrát a nálezů“. Ale napřed musíme napsat tu slohovku. A dítě může být pak spokojené se svou starou dobrou rukavicí.

Dítě by si mělo příště dávat větší pozor na své věci, mohlo by se stát, že ztratí třeba i něco cennějšího. Jenže i tato rukavička je možná pro dítě velmi cennou! Pokud rukavičky upletla nějaká babička z lásky ke svému vnoučeti, muselo ji dítě mít velmi rádo. Takový dárek z lásky je to nejmilejší, co můžete dostat. (Učili jsme se o Františku Ladislavovi Čelakovském!)

Já osobně jsem na to dítě velmi rozzlobený! Kdyby to dítě neztratilo tu rukavičku, nemusel bych teď o ní psát tento slohový úkol!!!

(Marek Binder, 7. A)

Ztracená dětská rukavička (slohový útvar libovolný)

Jednoho dne jsem šla nakoupit do Mercury. Šla jsem přes silnici a zahlédla jsem něco fialového. Popošla jsem zpátky dozadu – a tam ležela fialová pletená rukavička.

Byla celá mokrá od tajícího ledu. Sebrala jsem tu ztracenou dětskou rukavičku a doma jsem ji dala do pračky vyprat. Pak jsem ji nechala uschnout.

Druhého dne jsem šla na procházku se psem. Vzala jsem tu rukavičku s sebou a řekla jsem si, že bych s ní mohla zajít do Mercury a tam ji dát do odkladové skříně „Ztráty a nálezy“.

Jen co jsem ji tam dala, po chvíli přišla nějaká maminka s dítětem a rukavičku si vyzvedla.

Tento příběh je vymyšlený z mé hlavy – není podle skutečnosti. Ale doufám, že se vám bude líbit. Mně se tedy líbí – nevím, jak vám, ale mně ano.

(Lenka Raabová, 7. A)

Jednoho zimního dne jsme se s rodiči vydali na výlet. Jeli jsme vlakem směr Český Krumlov.

„Už jsme tady,“ povídá táta. Na ceduli vidím nápis HOLUBOV. Vyšli jsme. Šli jsme skoro pořád do kopce, přes pole a les – protože jsme šli na Klet’.

Nahoře na Kletí jsme si chvíli odpočinuli. Nasvačili jsme se, vyfotili se, prohlédli jsme si okolí.

Čekala nás cesta lanovkou, která převáží lidi nahoru a také dolů. Chvíli jsme čekali. Já jsem jel první. Lanovka jela velmi pomalu – koukl jsem se pod sebe – a co nevidím! Seděl jsem na takové malé fialové rukavičce – a tak jsem ji vzal s sebou.

Přišli jsme do občerstvení, které je hned pod lanovkou. Tam stála nějaká paní a v ruce držela tu stejnou rukavičku, kterou jsem našel já. Zeptal jsem se, jestli neztratili rukavičku – a opravdu, byla to ta jejich! Tak jsem jí tu nalezenou rukavičku dal, ona poděkovala – a pak jsme šli každý po svém...

(Tomáš Komárek, 7. A)

Malá dětská rukavice. A k tomu ještě ztracená... Bílofialová, tak malá, že patřila nějakému malému dítěti. Ležela ve sněhu. Kdyby tam ležela ještě den či dva, určitě by byla celá zašlapaná a špinavá! Ted’ má rukavička šanci, že se přece jen dostane do kapsy, z které vypadla...

(David Křída, 7. A)

V jednom obchodě zbyla jedna fialová rukavička s bílým palcem. Ležela tam dlouho, nikdo ji nechtěl, byla jen jedna. Navíc ležela v takovém zaprášeném regálu.

Vedoucí už ji chtěl vyhodit, ale řekl si, že na ni zkusí dát slevu. Nejdřív čtvrtinovou, pak poloviční. Zase nic. Nakonec si řekl, že ji dá zadarmo.

Nejlepší byl ale nápad, že ji dá své malé dceři. Ta z ní měla velkou radost. Nosila ji často a ráda, přestože rukavička byla jen jedna.

Pak z ní pomalu začala vyrůstat. Zprvu jí to nevadilo, ale čím byla holčička starší, tím byla její ručka větší a rukavička jakoby menší. Tak ji ta dorůstající slečna nosila jako talisman, který přináší štěstí.

Jednou jí před českobudějovickým nádražím vypadla z kapsy. Tam ji našla jedna paní učitelka – a my jsme si pak o té rukavičce museli vymyslet slohovou práci! Ta rukavička pak byla navrácena tam, kde byla ztracena – a snad někomu zase přináší radost.

(Karel Hron, 7. A)

Jednoho slunného zimního dne, když už bylo po škole, jsem se vypravil do knihovny.

Za takovým skrytým rohem jsem v knihovně uviděl dětskou rukavičku a děti, které odtud vyběhly. Tak jsem si řekl: „Čí asi bude ta rukavička?“ Nuže, vzal jsem ji a ptal jsem se dětí, které v knihovně byly, jestli někomu z nich nepatří.

Když ji uviděla v té chvíli jedna asi jedenáctiletá holčička, tu fialovou rukavičku, rozzářily se jí oči a hezky se na mne usmála. „Děkuji, už ji dlouho hledám! Víš, ona je od babičky a její ztráta by mne moc mrzela!“

A tak jsme se seznámili. Pozval jsem dívku na malou svačinu a ona mé pozvání přijala. Popovídali jsme si o nás a stali se z nás kamarádi. A mohla za to ta jedna ztracená, fialová, pro nás důležitá rukavička...

(Vítek Chán, 7. A)

Jednoho dne jsem šel kolem nádraží v Českých Budějovicích a zahlédl jsem holčičku, která právě ztratila rukavičku. Rukavice měla fialovou barvu, jen na palci byla bílá. Chtěl jsem ji té holčičce rychle dát, ale ona se mi v davu lidí ztratila.

Řekl jsem si, že si s tím dám tu práci a že tu holčičku najdu. Nebylo to lehké – připadalo mi, že je tam nejmíň tisíc lidí. Ale já jsem to nevzdal.

Už mě nebavilo nosit tu rukavici v ruce, tak jsem si ji navlékl. Nádherně hrála!

Najednou jsem před sebou uviděl úplně stejnou rukavici! Měla ji na ruce nějaká holčička. Ale to nebyla ta pravá! Tu pravou holčičku jsem objevil až na druhý pokus. Tato pravá holčička plakala a celá se trásla zimou! Předal jsem jí nalezenou rukavici. Přestala plakat, protože viděla, že za ní běžím s její ztracenou rukavicí. Poděkovala mi – a já jsem šel domů s radostí, že jsem někomu pomohl.

(Ríša Suchý, 7. A)

Včera jsem našla malou rukavičku. Nejspíše patřila nějakému dítěti. Rukavička byla ručně pletená, asi ji pletla nějaká babička, která má ráda svá vnoučátka.

Myslím si, že ten, kdo ji ztratil, musel být smutný. Možná to dítě ani nevědělo, že rukavičku ztratilo...Říkám si: „Vždyť je zima! Tomu, kdo tu rukavičku ztratil, musí mrznout ruce!“ A tak jsem se rozhodla, že tu rukavičku odnesu na nádraží do Ztrát a nálezů. Třeba si ji tam vyzvedne ten, kdo rukavičku ztratil!

A najednou jsem si, ani nevím proč, vzpomněla na africké děti. Ty si váží nejen oblečení, ale hlavně jídla! Ty by si daly určitě pozor, aby nějaké oblečení někde neztratily! A svačinami by také neházely! Byly by rády, kdyby mohly chodit do školy a tam mít od maminky dobrou svačinu!

Už mi jede autobus. Stihla jsem to. Nastupuji a vidím, že nějaké dítě pláče, že ztratilo rukavičku, že má jen jednu. Ano – byla to ona – taková malá fialová rukavička. A tak ze svého autobusu vystupuji a říkám tomu dítěti, že jsem tu rukavičku našla a odnesla do Ztrát a nálezů.

Ujel mi ten autobus, musím čekat na druhý. Ale už vidím, že přichází s maminkou to dítě – a že už má obě dvě rukavičky! Ten pocit, že jste někomu pomohli, je úžasný a báječný. Ať už je ten někdo starý nebo mladý.

(Lenka Pekárková, 7. A)

Jednoho rána jsem se probudila a zjistila jsem že jsem zaspala. Měla jsem naspěch, protože jsem málem nestihla vlak, který mě měl odvézt k mé babičce Evě do Prahy.

Vlak jsem stihla. Ani nevíte, jak se mi ulevilo. Ale na nástupišti jsem zahlédla malou fialovou rukavici s otvorem pro dětský paleček. Rukavička vypadala ztracená, opuštěná, unavená a smutná – jako kdyby ji něco bolelo.

Stihla jsem ještě vystoupit, šla jsem blíž. Všimla jsem si, že je na jednom místě trochu rozpáraná. A proto jsem ji vzala s sebou k mé babičce, aby ji opravila.

Ve vlaku mi to připadalo, že si se mnou ta rukavička povídá. V jednu chvíli jsem si připadala jako blázen. Naštěstí jsem v kupé seděla sama – a tak jsme si s rukavičkou začaly povídat.

Rukavička mi řekla, že patřila jedné zlobivé holčičce. Že si jí holčička nikdy nevážila, a když přišly z procházky, praštila s ní o zem a začala po ní dupat. A to se tedy rukavičce nelíbilo! A ta holčička prý dokonce byla zlá i na maminku!

Cesta do Prahy mi s milou, raněnou a hodnou rukavičkou utekla rychle. Na nádraží už čekala má babička. Před babičkou jsme si s rukavičkou nepovídaly, abychom nevypadaly jako blázni.

Jakmile babička rukavičku opravila, byly jsme obě šťastné. Od té doby mám rukavičku doma, a když je mi smutno, povídám si s ní. Je to má velká kamarádka a myslím, že jsem na ni hodnější, než byla ta zlobivá holčička!

(Anna Švecová, 7. A)

Povím vám příběh o malém děťátku, které jelo s maminkou od babičky domů. Bylo to takhle:

Když přijeli na nádraží, malé děťátko ztratilo rukavičku. Ale zjistilo se to až doma. Někdo ale tu rukavičku našel a odnesl ji do oddělení Ztrát a nálezů.

No a doma to dítě hledalo rukavičku. Po celém bytě, po celém domě, v pokojíku, v obýváku – prostě všude. No a to dítě nebylo zase až tak malé – byl to kluk, který už uměl mluvit i myslet. Řekl: „Půjdeme se podívat na nádraží, jestli ji tam někde nenajdeme!“

A druhý den šli s maminkou rukavici hledat na nádraží. Zašli i do Ztrát a nálezů. A ejhle! Byla tam! To proto, že ji někdo ochotný a poctivý odnesl tam, kam se nalezené věci mají odevzdávat. A tak všechno dobře skončilo!

(Ondřej Tlamsa, 7. A)

Když jsem šla s mou malou sestřenicí na zimní procházku, byla velká zima. Protože malá sestřenice ráda dovádí ve sněhu, začaly jí mrznout ruce. Měla je celé červené a téměř nehýbala prstíky.

Tak mě napadlo, že jí koupím rukavičky, aby si dál mohla hrát ve sněhu a nebyla jí zima.

V obchodě měli moc nádherných rukaviček. Sestřenčina oblíbená barva je fialová, a tak si ukázala na pletené fialové palčáky. Zakoupily jsme je a sestřenka si s radostí znovu běžela hrát do sněhu. Stavěla sněhuláky a pokoušela se i o sněhovou kouli, která ale nebyla moc kulatá.

Asi po hodině mi bylo divné, že sestřenka sedí na lavičce a jen tiše pozoruje krajinu. No a pak mi řekla, že se jí jedna ta nová fialová rukavička ztratila. Zůstala někde ve sněhu.

Protože už jsem neměla peníze, nemohla jsem jí koupit rukavice nové, tak jsem jí půjčila moje a šla jsem s ní domů. Sestřenka byla velice smutná, protože tu rukavičku nenašla. A tak doufáme, že tu rukavičku někdo najde a zanese ji do Ztrát a nálezů.

(Lucie Lavičková, 7. A)

Ublížujeme si všichni navzájem a pak se spolu zbytečně nebavíme. Jedna dívka u nás v 6. B ubližuje mně. Jiní dva kluci zase často ubližují jiné spolužačce. Všichni si navzájem shazujeme věci z lavic. Pak si za to zase nadáváme. Jedna dívka ráda křičí. Proč? Je to přece zbytečné!

(Marek Pužo, 6. B)

Co bychom si přáli v mezilidských vztazích...

Aby se nekouřilo na ulicích, aby ubylo krádeží, aby lidé spolu vycházeli dobře a nebyli na sebe zlí.

Mluvím ke všem zlodějům: „Nekrást!“ Buďte k lidem hodní! A dál bych si přál, aby se ženy v noci nebály jít po ulici, aby je nikdo nepřepadával a aby nikdo nikomu neublížoval.

(Martin Divič, 6. B)

Mně se nelíbí, když jsou ženy týrané. Je to hrozné! Ty ženy se bojí jít z práce domů, že je manžel bude doma bít!

A ještě bych si přála, aby se nekradlo!

(Aneta Kopecká, 6. B)

Já bych si přál, aby se lidé míň prali, aby se nepřepadávali a aby si víc pomáhali. A lepší by bylo, kdyby se nikde nekradlo. Aby se lidé neposmívali těm, kteří nemají kde bydlet nebo nemají práci.

(Jiří Černý, 6. B)

Dobrý den,

jmenuji se Petr Horváth. Nejráději bych odstranil všechny rvačky a hádky. Rvačky nesnáším. Třeba když se dva kluci začnou prát bez důvodu. A hádky jsou tak divné! Vedou se kvůli ničemu stále dokola. Kdyby se chtěl někdo hádat se mnou, řeknu mu: „Hele, já se s tebou nechci hádat a dej mi pokoj!“

A to by měli udělat i všichni ostatní. Tak mě poslechněte a nedělejte blbosti!

(Petr Horváth, 6. B)

Bojím se jít sama večer vynést koš. Mám strach, že mě někdo unese pryč. A je mi nepříjemné, když někdo poránu hned křičí. A příjemné mi je, když se na mě někdo usměje. Nemám ráda namyšlené lidi. Přála bych si, aby se lidé k sobě chovali slušně – nejsme přece psi!

(Nikola Kasperová, 6. B)

Mně se nelíbí, když někteří bezcharakterní lidé okrádají důchodce. Také se mi nelíbí, když někdo jen tak přijde a třeba do někoho jiného strčí. No a pak třeba začne rvačka.

Je špatné, když někdo pro peníze udělá cokoli – když ho pohltí hamižnost. V bývalé škole jsem zažila, že kluci nesnášeli jednu spolužačku. Stále ji zlobili, nadávali jí, jednou ji dokonce chtěli „zmlátit!“ Já a ještě jedna kamarádka jsme ji bránily, bylo mně jí líto – byla to kamarádka v nouzi. Tohle by se nemělo stávat!

(Lucie Hejzlarová, 6. B)

Nelíbí se mi, když někdo někoho provokuje, postrkuje nebo šikanuje. Je špatné, když někomu dělá dobře to, že jinému škodí. Tak by to nemělo být!!!

(Rozálie Dimová, 6. B)

Borový les

Kráčím lesem. Cítím vůni jehličí, krajina je opuštěná a já se koukám do korun stromů. Něco slyším. Je to asi kos. Mám ráda procházky lesem!

Vidím veverku. Sedám si na mýtinu. Ta je poseta samými květinami a trávou. Ta vůně mě okouzluje.

Mám ráda procházky, kde můžu číst – ale tentokrát ne z knížky, ale z toho, jak se chová příroda. Právě jsem přečetla odstavec – odstavec, který mi nabídla příroda. Čtu další. Čtu, jak se srnka dívá kolem sebe. Snad nehledá své ztracené mládě!

Další odstavec: ano, právě vidím ježka s rodinkou. Už musím přestat číst. Musím domů! A také si něco musím nechat na zítřek!

(Lenka Pekárková, 7. A)

Štěstí...

Říká se, že štěstí je jako pták. Je to opravdu tak?

A co když to tak není? Něco se tím změní?

Štěstí potřebuje každý...ale nikdy není navždy.

Když se podívám do nebe, myslím si: „Mám toho štěstí kolem sebe!“

Ale pak zas odletí pryč. Následuje smůla jak krutý bič.

Je ho někde víc a někde méně? Nebo je toho štěstí všude stejně?

Těžko říci – jsou jich hejna – ale bída všude jiná...

Nikdo s tím nic neudělá!

Chytit tak plachého ptáka? To se nedá!

(Barbora Uhlířová, 8. A)

Zimní dojmy (slohový útvar – líčení)

Vyšla jsem si na procházku. Nejsem ale tady v Česku! Jsem v knize! Kráčím s Eragonem zimní krajinou. Slunce nám svítí nad hlavou a sníh taje. Kapičky sněhu padají ze stromů. Jdeme za dračicí Safirou. Letíme ve vzduchu a já vidím hory a lesy.

Vidím také polozamrzlé rybníky a jezera. Ještě nikdy jsem na drakovi neletěla...

Najednou se ocitáme v Narnii. Je zde sněhu až po kolena a sněží a sněží. Právě vidím Lucinku, jak jde k faunovi jménem Tumnus. Mám chuť jí říct, aby tam nechodila, ale ona by mě stejně neslyšela.

Letíme nad Bradavicemi, vidíme mnoho žáků bradavicí školy. Je zima, asi se právě chystají do Prasinek. Sněhové vločky právě nahrazuje déšť. Také vidím, že v Godrikově dole se začíná stmívat a my letíme zase dál.

Nabíráme rychlost. Ze zimního vánku se stává krutý a neúprosný vítr. Snažíme se letět rychleji, ale nejde to.

Najednou jsme někde, kde není sníh, ale ani žádné květiny! Je to asi poušť. Nezastavujeme se. Najednou vidíme bitvu. Trójská Helena! Achilles se svalil na zem, šíp zabodnutý v noze...

Sestoupíme ze Safiry a běžíme mu na pomoc. Eragon umí vyléčit rány díky kouzlům. Mohli bychom to zkusit!

Eragon se připravuje. Už se nadechuje. Vytahuje šíp a chystá se říkat kouzla...

Vtom mě něco popadne za rameno: „Vstávej! Vstávej! Snídaně už je na stole, a až se najíme, půjdeme na procházku! Venku je krásný zimní den! Svítí sluníčko a napadl čerstvý sníh!“

A tak vstávám a tiše se směji do dlaně...

(Lenka Pekárková, 7. A)

Když jsme dorazili na Lipno, nazuli jsme si lyže a hurá na vlek! Rozjel jsem se a slyšel jsem, jak vítr zpívá, veselé sněhové vločky mě doprovázely – a než jsem se nadál, byl jsem zase dole...

(Adam Novotný, 8. A)

Jednou jsem šla s rodinou v zimě na procházku. Všude bylo bílo a na kopci bobovaly děti. Chtěla jsem se také sklouznout – ale problém byl v tom, že mi neklouzaly boty! Najednou mi bylo líto, že už jsem na boby velká...

S tím se nedalo nic dělat. A tak se mi aspoň líbilo to, jak na mě padaly krásné bílé vločky – úplně se třpytily. A mamka mě utěšovala: „To je krásné, vid!“

(Lenka Raabová, 7. A)

Čas

První, druhá, třetí, čtvrtá – všem nám ubíhají léta.
Nedávno ještě miminko, teď blíž o krok malinko,
řítíme se do života.
Zakrátko budeme dospělí – pak staří na zádech v posteli
ležet budem a čelit vzpomínkám –
- život je krásný! To vám povídám!

(Josefina Válečková, 8. A)

Přátelství potřebuje každý z nás – aby se nikdo necítil sám...

(Kateřina Jiráková, 8. A)

**Ráno v parku slunce svítí, už se chystá jarní kvítí,
celý park se probouzí, kos už zpívá nad hrází.
Zahrajem si schovávanou, je nás tady hodně,
ten, kdo šlápl do kaluže, nevypadá vhodně!**

(Andrea Doudová, 8. A)

Děti bez rodičů – to není ono!

(Kateřina Křoková, 7. B)

POZOR!

„Na Matěje musí skřivánek vrznout, i kdyby měl zmrznout!!!“

(lidová pranostika)

Naše osmá A

Cyril pořád skáče, Adam, ten snad pláče,
pláče, pláče převelice, nevyzná se ve fyzice.

Markéta, ta kouká, Adam znovu houká,
Klára pořád kecy má, že Dan, že ji pomlouvá!

Andrea je tichá, Kačka zase plachá,
Nikola má velkou sponku, David ještě nemá holku.

Sandra nechodí do školy, Dominik nedělá úkoly,
Pepina je frajerka, Terka není pápěrka.

Naše Táňa z Ukrajiny – ta nedělá voloviny,
Mačího si vychová, pořádek tu zachová.

Nela nenosí brejle, Ondra je jak špejle.
Co je to tu za pačes? Michal má nový účes!

Honza myje tabuli, záleží mu na ní,
„Veronika svátek má,“ žalujeme na ni.

Kát'o, uč se pořádně, Tereza má kecy,
Bára veselá je blondýna...
...a naše třída je lepší než z Londýna!!!

(Petr Davídek, 8. A)

Těším se na jaro! Na jaře se sice koupat venku ještě nemůžem, ale dá se podnikat mnohem více aktivit, protože je déle světlo. Můžeme víc běhat venku a nosit krátká trička. Začínají kvést květiny a všechno se obnovuje. A také jsme blíž prázdninám!

(Veronika Janniová, 7. B)

Poznámka: všechny práce prošly jazykovou korekturou!